

τάξης δεν αρκεί να μένει στη "συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης". Αυτό είναι βέβαια το πρώτο, το αρχικό. Όμως οι κομμουνιστές γνωρίζουν τον κόσμο για να τον μεταβάλλουν, και οι επαναστατικές μεταβολές δε γίνονται με αφηρημένες και γενικές ιδέες. Χρειάζεται η ίδια η κινητοποίηση των μαζών, των πιο πλατιών λαϊκών μαζών, όλων των παραγόντων, ακόμη και των πιο ασταθών και προσηλών, όλων αυτών που μπορούν να αλλάξουν τους δοσμένους πολιτικούς συσχετισμούς, να σπρώξουν τα πράγματα μπροστά.

Η ΟΑΚΚΕ στην πρώτη περίοδο της δράσης της δεν είχε μπόρεσει να ξεκαθαρίσει την πολιτική της ταχτική. Παρά την αιχμή της πολιτικής της, που ήταν από την πρώτη στιγμή της ίδρυσής της στραμμένη στο σοσιαλ-ιμπεριαλισμό, στο γενικό της στόχαστρο είχε βάλει όλες τις αστικές και ιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Μιλώντας για δύο ενδοαστικά μπλόκ (Δυτικό-Ανατολικό), που στον οξυμένο ανταγωνισμό τους έφερναν τη λιβονοποίηση της χώρας. Απένταν σ' αυτά τα δύο αντιδραστικά μπλόκ, η ΟΑΚΚΕ καλούσε να συσπειρωθούν οι ευρύτερες λαϊκές μάζες σ' ένα αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο. Σ' αυτό το μέτωπο δεν είχαν θέση οι φιλοαυτοκρατορικές δυνάμεις, μιας και σύμφωνα με την ανάλυση εκείνης της εποχής "δεν αποτελούσαν προοδευτικούς παράγοντες".

Ταυτόχρονα ακολουθώντας μια πολιτική ενιαίου ταξικού μετώπου πάνω στις διενδοκινήσεις της εργατικής τάξης και του λαού, ξεκόβαμε τους αγώνες αυτούς από τη γενική πολιτική, πιστεύοντας ότι αυτοί το ταξικό μέτωπο θα άνοιγε το δρόμο γενικότερα στο αντιιμπεριαλιστικό μέτωπο.

Στην πραγματικότητα, εκείνη την πρώτη περίοδο η Οργάνωση έβλεπε την ταξική πάλη στην Ελλάδα ως μέρος της παγκόσμιας πάλης των χωρών του Γ' Κόσμου ενάντια στον ηγεμονισμό των δύο υπερδυνάμεων, τοποθετώντας γενικά τη χώρα στο προοδευτικό στρατόπεδο των χωρών του Γ' Κόσμου.

Οι παραπάνω πολιτικές εξελίξεις ανέτρεψαν αυτές τις πρώτες εκτιμήσεις. Η Οργάνωση ανέλυσε τη φάση του "οικουμενισμού" σε μια αλλαγή της επιθετικής ταχτικής του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού και όχι σε μια γενική του υποχώρηση. Μια αλλαγή μάλιστα που στις συγκεκριμένες συνθήκες της χώρας δυνάμωσε τις φιλοαυτοκρατορικές δυνάμεις της αστικής τάξης και χτύπησε την αυτοδυναμική τάση του ΠΑΣΟΚ. Όλο και πιο πολύ, μέσα απ' αυτή την αλλαγή που έφερε την περιθώριση κάθαρση, οι φιλοαυτοκρατορικές μεριδές της αστικής τάξης περνούσαν σε ολοκληρωτή επίθεση και έδρασαν την πολιτική τους κυριαρχία.

Η φάση αυτή είναι μια φάση σημαντικής προετοιμασίας της ΟΑΚΚΕ για το πέρασμα στη σημερινή περίοδο. Εκεί κριθίκε αποφασιστικά η πορεία της.

Η Οργάνωση βάδισε την πολιτική της και τη στρατηγική της ανάλυση φέρνοντας στην επιφάνεια τη βαθιά αρρόστια της αστικής τάξης, το σοβινισμό. Απέναντι σ' αυτόν ανέπτυξε μια πρωτοπορία πάλι στο επίπεδο τόσο της θεωρίας όσο και της ζωντανής πολιτικής. Το βάσιμα αυτής της πάλης όχι μόνο χτύπησε παλιές πλευρές εθνικισμού μέσα στο κομμουνιστικό κίνημα και στην ίδια την ΟΑΚΚΕ, αλλά και βοήθησε αποτελεσματικά για να δούμε πιο βαθιά τις στρατηγικές κινήσεις στην

ανάλυση των ταξικών δυνάμεων. Απέναντι στη βασική "αντιποικρική εθνική στρατηγική" των ρωσοδούλων και σοβινιστικών αστικών δυνάμεων, η ΟΑΚΚΕ χάραξε για πρώτη φορά ολοκληρωμένα μια φιλελευθητική αντρωική στρατηγική για ολόκληρο το έθνος.

Έτσι η καινούρια, η σημερινή φάση της επίθεσης του φιλοαυτοκρατορικού "ορθόδοξου" μετώπου στα Βαλκάνια, με τις εξελίξεις που αυτό προέβλεπε στην ίδια τη σοσιαλ-ιμπεριαλιστική ΕΕΣ.Δ. και ο πόλεμος στην πρώην Γιουγκοσλαβία βρίσκουν πολιτικό έτοιμη την Οργάνωση. Για πρώτη φορά, και αυτό γίνεται στη μάχη των ευρωεκλογών, η ΟΑΚΚΕ διατυπώνει συγκεκριμένη πολιτική ταχτική και ρίχνει άμεσα πολιτικά συνθήματα. Η ανάδειξη του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού σαν τον κύριο εχθρό στη χώρα, στα Βαλκάνια και στην Ευρώπη της δίνει τη δυνατότητα να εκπονήσει γραμμα ενιαίου δημοκρατικού μετώπου ενάντια στο σοσιαλ-ιμπεριαλισμό κατατάσσοντας για πρώτη φορά τις φιλοαυτοκρατορικές δυνάμεις στις αντικειμενικά προοδευτικές δυνάμεις. Η ΟΑΚΚΕ συγκεντρώνει την πολιτική της στην ανατροπή του ελληνοαυτοκρατορικού άξονα, στο να επιδιώσει την Ελλάδα να μετακίσει από τον "ορθόδοξο" φασισμό στο μπλόκ των επιθετικών φιλοαυτοκρατορικών δυνάμεων στα Βαλκάνια.

Έτσι αυτή την κατεύθυνση ανήκει μια μεγάλη νίκη στην Οργάνωση συνολικά, αλλά και στους ξεχωριστούς συνηθρούς, που μέσα από την καμπάνια για το Μακεδονικό, τη σύλληψη, τη γραμμή τους μέσα στην ΑΑΣ και τις δίκες, στίχωναν επίσημα τους τη διεθνιστική εθνική του επαναστατικού προλεταριάτου και υπέρσπασαν την αξιοπρέπεια του λαού μας.

Στην ίδια περίοδο παρουσιάζει μια σημαντική αδυναμία στην οικονομική της ανάλυση. Δεν μπορεί να συνδέσει ολοκληρωμένα την αντρωική πολιτική της με την οικονομική κρίση, συγκεκριμένα δεν μπορεί να κάνει μαζική πολιτική αποδεικνύοντας τη ρόσητη επίθεση σαν τον κύριο παράγοντα της κρίσης και της οικονομικής εξαθλίωσης του εργαζόμενου λαού. Αυτό την επιδιώσει να συνδεθεί με τα άμεσα οικονομικά προβλήματα των εργαζόμενων, να διατυπώσει αιτήματα ενάντια στην κρίση που φέρνει το οικονομικό σοσιαλισμό των ρωσοδούλων δυνάμεων.

Σ' αυτή την κατεύθυνση όμως, το τελευταίο διάστημα έγιναν συγκεκριμένα βήματα, ιδιαίτερα όπως αυτά εκφράστηκαν με την καμπάνια για τη σωτηρία των ναυπηγείων.

4. Στο ζήτημα της συγκρότησης του κόμματος, η ΟΑΚΚΕ πέρασε από μια βασανιστική πορεία, για να βρει σκεπτάσιμους μπουστά στην κατανόηση της θέσης μας στο ζήτημα αυτό είναι βασικά ένα ζήτημα πάλης με τον oportουνισμό. Σε μια πρώτη περίοδο θεωρούσε πως το ζήτημα της πάλης με τον oportουνισμό χοντρικά είχε

κλειστεί με τη συγκρότηση της ΟΑΚΚΕ και πως η οικοδόμηση του κόμματος εξαρτιόταν αποκλειστικά από τη δυνατότητα της συσπείρωσης της εργατικής τάξης πάνω στη δικιά μας πολιτική και ιδεολογία. Μια τέτοια λανθασμένη θέση ήταν απόρροια της πίεσης που ασκούσε στη χώρα ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός και στη διάθεση μας για "ρήγορη πολιτική δράση και συσπείρωση ενάντια του μέσα στο λαό.

Όμως ο oportουνισμός με τις διάφορες παραλλαγές του και με βασική θεωρία και γραμμή αυτή του ίδιου του ψευτοΚΚΕ, μπλόκαρε και μπλοκάρει επαναστατικά τμήματα του λαού και της νεολαίας.

Αυτο φάνηκε καθαρά στην Οργάνωση στην περίοδο της δουλειάς μας μέσα στην ΑΑΣ. Η συνεργασία αυτή, παρά το άδοξο τέλος της για τις αιτίες που αρκετά βαθιά αναλύθηκαν σε άρθρα της *Νέας Ανατολής* βοήθησε σημαντικά την Οργάνωση να έρθει σε επαφή με επαναστατικά τμήματα της νεολαίας και να καταχτήσει μια γενική συμπάθεια από το προλεταριάτο της στίλ και τη συνεπή εργατική διεθνιστική της τοποθέτηση. Ταυτόχρονα, για πρώτη φορά -και αυτό είναι το πιο σημαντικό- η Οργάνωση ήρθε να δώσει ανοιχτά την ιδεολογική πάλη με τις πιο λεπτές παραλλαγές του oportουνισμού, να μπαί στα αμφιθέατρα και να καταχτήσει πολιτικές νίκες. Η συγκρότηση του κόμματος της εργατικής τάξης δεν μπορεί να γίνει κεντρικό ζήτημα μέσα στις μάζες όσο η προλεταριακή γραμμή δε βρίσκεται σε μια διαρκή μαχητική πάλη με όλες τις παραλλαγές του oportουνισμού μέσα στους κύκλους της επαναστατικής διανοησης και της εργατικής πρωτοπορίας. Αυτή η λευκιστική μέθοδος πρέπει να γίνει βαθιά κατανοητή μέσα στην Οργάνωση και να καθοδηγήσει τη συγκρότησή μας σ' όλους τους τομείς στη νέα μας πορεία.

Κύριο εχθρός σ' αυτή την πάλη είναι το ίδιο το ψευτοΚΚΕ, μιας και ο Περισσός αποτελεί σήμερα το κέντρο κάθε oportουνισμού και βερβονισμού στη χώρα.

Στο οργανωτικό υπέρσπασμα δύο βασικά ζητήματα η δικιά μας ανοργανωσιά και η οργάνωση νέων αγωνιστών.

Στο πρώτο ζήτημα:

Η ΟΑΚΚΕ είναι μια μπουλαβική Οργάνωση που, ιδιαίτερα μέσα από την πάλη με την "πλατφόρμα Μπουσκόντι", επιβεβαίωσε τη σταθερότητά της στο δημοκρατικό συγκεντρωτικό. Αυτό είναι το βασικό ζήτημα, και μάλιστα σε μια περίοδο λικβινταριστικής και αστοχολελευθερικής μόδας.

Κύριο εμπόδιο για την οργανωτική λειτουργία μας σε όνομα που απαιτεί η πολιτική στιγμή και τα καθήκοντα του κινήματος ήταν για όλο αυτό το διάστημα και είναι ο **φιλελευθερισμός**. Ο φιλελευθερισμός αυτός δεν μπορεί να εξηγηθεί παρά μόνο μέσα από τις πολιτικές φάσεις και την πολιτική δράση της Οργάνωσης.

Στην πρώτη περίοδο της γενικής αντιηγεμονιστικής πάλης η Κ.Ε. είχε βασικά μια καλή λειτουργία. Η γαλαρότητα, η έλλειψη πολιτικής πρωτοβουλίας από τα μέλη της, η όλο και λιγότερη διαθεσιμότητα για την Οργάνωση είναι φαινόμενα -με εξαίρεση τις περιπτώσεις εσοκομματικής πάλης- της δεύτερης περιόδου, "του οικουμενισμού". Εκεί δηλαδή που η Οργάνωση πέρασε την αποφασιστική της καμπή, που είχε τις οργανωτικές απολείες και την αδυναμία πολιτικής απεύθυνσης και ορ-

γάνωσης νέων ανθρώπων.

Τα φαινόμενα αυτά είχαν τη βάση τους περισσότερο στην απογοήτευση που προερχόταν από τη **λειπή κατανόηση της αντικειμενικότητας της φάσης και των τρομαχτικών δυσκολιών που αυτή παρουσίαζε**. Ο φιλελευθερισμός αυτός πήρε τα χαρακτηριστικά μιας "ρουτίνας" και καλύφθηκε κάτω από ένα πραγματικό γεγονός: Το γεγονός ότι η Κ.Ε. της ΟΑΚΚΕ ποτέ σ' όλη τη δράση της Οργάνωσης, δεν μπόρεσε να πάρει επαγγελματικά χαρακτηριστικά. Αυτό εξακολουθεί να αποτελεί σήμαρα το κεντρικό οργανωτικό πρόβλημα και την υλική βάση για το απορροαστικό χτύπημα του φιλελευθερισμού.

Δεν μπορεί όμως να είναι παράλληλα η πρόθεση για το μη ανέλιγμα της μπουλαβικής απαιτητικότητας από τα μέλη της Κ.Ε. Προβλήματα που έχουν να κάνουν με τις επαγγελματικές δουλειές των συντρόφων, οιογενειακά προβλήματα και χιλιά δυο ζητήματα της καθημερινότητας πρέπει να ξεπεραστούν κάτω από ένα νέο πνεύμα επαναστατικού ενθουσιασμού, **που είναι απαραίτητο** να γευαίσει την Κ.Ε. και όλη την Οργάνωση μπροστά στη σημερινή πλούσια πολιτική φάση και στα μεγάλα καθήκοντα που αυτή βάζει στο επαναστατικό προλεταριάτο.

Στο δεύτερο ζήτημα:

Στην πρώτη φάση της συγκρότησής της η ΟΑΚΚΕ οργανωτικά έβγαίνε μέσα από το τότε Μ-Α κίνημα. Μέσα από εκεί ήταν τα μέλη της, οι επιρροές και οι φίλοι της. Είναι γεγονός πως αυτή η πρώτη φάση ήταν η πιο μαζική, από οργανωτική πλευρά. Και αυτό ήταν φυσικό, γιατί η Οργάνωση δεν είχε έρθει ακόμα σε ολόπλευρη συγκρούση με τον oportουνισμό. Η συγκρότηση ήταν μια πρώτη προσπάθεια και χρειάζονταν μια ολόκληρη πορεία. Μια πορεία βίαιης ανατροπής συνειδήσεων, ολόπλευρης συγκρούσε μ' όλο τον παλιό κόσμο του σοσιαλισμού και της αστικής τάξης.

Γι' αυτό ήταν μια πορεία μονομιάς.

Ένα ήταν το κύριο εδώ: Να βγούμε νικητές από τη δικιά μας "μεγάλη πορεία", να κρατήσουμε δηλαδή όλη την Οργάνωση σ' αυτή τη μεγάλη συγκρούση.

Και αυτό το κάναμε. Με απόψεις η ΟΑΚΚΕ ολοκληρώνει σήμερα ταχύτητα την ολόπλευρη συγκρότησή της, έτοιμη να ανταποκριθεί στη νέα φάση.

Αυτό είναι το κύριο και το βασικό βέβαια, θα μπορούσε κανείς να απαριθμήσει λήθη στο ζήτημα της οργάνωσης, που έχουν την αυτονομία τους πέρα από την αντικειμενικότητα της φάσης.

Όμως δεν μπορούσε όλη η Οργάνωση μ' όλα τα στελέχη, τα μέλη, τους φίλους και τις επιρροές να περάσει στη νέα φάση. Αν γινόταν αυτό, τότε η συγκρούση με τον oportουνισμό δε θα ήταν βαθιά. Γιατί ο κόσμος ποτέ, ανεξάρτητα από προθέσεις, μας έσπρωξε προς τα πίσω. Προς το φτηνό αντιηγεμονισμό, τον αντιερωπαϊσμό και τον "ταξικό" αγώνα.

Εντρωσει

Ο "Απολογισμός των Πέντε Θέσεων" δεν είναι ένα αναλυτικό απολογιστικό κείμενο. Στόχος του είναι να δώσει μέσα από μια υλιστική ανάλυση τη πορεία μας το κύριο, αυτό που η συνειδητοποίησή του από την Κ.Ε. και όλη την Οργάνωση θα μας βγάλει οριστικά μπροστά στη νέα φάση.

Γιατί σήμερα είναι τέτοια η πολιτική στιγμή, που μπορεί να αναδείξει την ΟΑΚΚΕ σε σημαντικό πολιτικό παράγοντα. Ήδη η Οργάνωση είναι ένας πολιτικός παράγοντας. Η ανάλυση της δίνει σε όλο και πιο πολύ πολιτικό κόσμο μια σημαντική εξήγηση στα φαινόμενα, και η πολιτική του μετώπου είναι μια ζωντανή ανάγκη για όλο τον κόσμο της ειρήνης, της δημοκρατίας και της προόδου.

Μα το πιο ελπιδοφόρο είναι η απήχηση που η ΟΑΚΚΕ

αρχίζει να έχει στη νεολαία. Αυτό βασικά δείχνει ότι έλαψε πολιτικοideολογικά, στη συντριπτικά κύρια πλευρά της, να τσαλαβουτά στον παλιό κόσμο του ρεβιζιονισμού.

Ζούμε μια εποχή που το νέο βρίσκεται στην αντίσταση στις δυνάμεις του πολέμου και του σοσιαλφασισμού. Η ΟΑΚΚΕ, στηνγυμνήση της νέα γενιά, δεν μπορεί παρά να είναι το κέντρο αυτής της αντίστασης.

Αυτός είναι ο δρόμος μας!

ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΜΕΘΟΔΕΣ ΠΑΛΗΣ

Η ανάπτυξη του αντιρρώσικου δημοκρατικού και πατριωτικού μετώπου δεν μπορεί να γίνει στις σημερινές πολιτικές συνθήκες δίχως την ανάπτυξη της ΟΑΚΚΕ. Οι προσπάθειές μας για τη συγκρότηση ενός δημοκρατικού μετώπου ειρήνης με κύρια αιχμή τη Σερβία έχουν μέχρι στιγμής αποτύχει, παρά το γεγονός ότι η Σερβία, σα φασισμός, ήταν πολύ απεχθής στα μάτια της πιο δημοκρατικής αστικής διανοήσης.

Η βασική αιτία αυτής της αποτυχίας βρίσκεται στο ότι αυτό το τμήμα της αστικής τάξης είναι εξαιρετικά αδύναμο αριθμητικά και δεν έχει εμπιστοσύνη στο λαό. Από την άλλη μεριά, ανησυχεί μήπως δυναμώσει την ΟΑΚΚΕ, που είναι λενινιστικό κόμμα, δηλαδή στρατηγικό εχθρός της αστικής τάξης, ούτε και θέλει να εμφανιστεί δίπλα της.

Ασφαλώς η σταδιακή συνειδητοποίηση της επερχόμενης δικτατορίας και του πολέμου θα υποχρεώνει αυτά τα τμήματα της αστικής τάξης να συσπειρωθούν αριστέρα. Το ίδιο θα ισχύσει και για τα δημοκρατικά τμήματα της μηρσοστικής τάξης που σταδιακά θα απολυθούν από το σοσιαλφασισμό και, κυρίως, το ίδιο θα ισχύσει για τα τμήματα εκείνα του εργαζόμενου λαού και της νεολαίας που δε βλέπουν σήμερα καθαρά το φασιστικό κίνδυνο, αλλά έχουν και αντίθεση με τον επαναστατικό μαρξισμό, όπως αυτός έχει προβαλιστεί από τους σοσιαλφασιστές.

Γι' αυτό, το κλειδί της ανάπτυξης σήμερα του Α.Δη.Πα.Μ. βρίσκεται στην οργανωτική ανάπτυξη της ιδίας της ΟΑΚΚΕ. Ήδη η ΟΑΚΚΕ με τη μικρή της αριθμητική δύναμη είναι ένας καταλυτικός παράγοντας για την πολιτική συγκρότηση του μετώπου.

Οι θέσεις, αλλά και η πολιτική πρακτική της ΟΑΚΚΕ διασφoτίζουν όλο το λαό και τα μη ρωσοδόουλα τμήματα της αστικής τάξης, ενώ μπορούν σε επιμέρους μέτωπα, όπως στη δική της ΟΑΚΚΕ, στην ΑΑΣ ή στο συνδικαλισμό της επισκευαστικής να προκλούν μόνιμες ή και τακτικές δημοκρατικές συσπειρώσεις ενάντια στον κύριο ή σε πλευρές του κύριου εχθρού.

Η ανάπτυξη της ΟΑΚΚΕ δεν είναι ένα σκέτο οργανωτικό πρόβλημα, και μάλιστα δεν είναι κυρίως οργανωτικό. Είναι πάνω απ' όλα πρόβλημα πολιτικής και ιδεολογίας.

Η ΟΑΚΚΕ σαν εργατικό κόμμα στην πρώτη περίοδο της ύπαρξής της έχει καταφέρει να κάνει άλλους στην εκπόνηση της γενικής τακτικής, δηλαδή να εντοπίσει

τον κρυμμένο κύριο εχθρό, και να εντοπίσει μια πολιτική συσπείρωση δυνάμεων ενάντια του. Όπως η ΟΑΚΚΕ, όπως είναι φυσικό, είναι πίσω στην εκπόνηση της στρατηγικής, δηλαδή στον τρόπο με τον οποίο το Α.Δη.Πα.Μ. εντάσσεται στη σοσιαλιστική αντιιμπεριαλιστική επανάσταση και την υπηρετεί και, γενικότερα, στον τρόπο με τον οποίο ο αντιρρώσικος αγώνας σε διεθνές επίπεδο εντάσσεται στο πρόταξ της παγκόσμιας επανάστασης.

Το μεγαλείο, αλλά και η αδυναμία της ΟΑΚΚΕ βρίσκεται στο ότι αυτή δεν είναι απλά το πρωτοπόρο τμήμα του ελληνικού προλεταριάτου, αλλά ένα πρωτοπόρο τμήμα του παγκόσμιου προλεταριάτου, στο βαθμό ακριβώς που συλλαμβάνει τις κινήσεις του παγκόσμιου κύριου εχθρού και αναλύει με επιτυχία την παγκόσμια κατάσταση, συνεχίζοντας τη μαοϊκή αντίληψη κότνρα σ' όλο το μ-λ ορπορτουισμό - σοσιαλφασισμό, αλλά και την ύψηλα των ακαδημαϊκών αναλυτών του δυτικού ιμπεριαλισμού. Αυτή η ιδιομορφία της ΟΑΚΚΕ την υποχρεώνει σε "μω-σχική πορεία", δηλαδή της συμβάλλει να ανακαλύψει μόνη της την αναγκαία γραμμή του επαναστατικού προτάξ στη "ζώνη των θηελών" και να την εξειδικεύσει στη χώρα μας, όπως μόνη της ανακάλυψε τη γραμμή για τον κύριο εχθρό.

Η στρατηγική γραμμή είναι απαραίτητη για να μπορέσει η ΟΑΚΚΕ να συσπειρώσει την επαναστατική πρωτοπορία της χώρας, δηλαδή τους συνειδητούς προλεταίριους, την επαναστατική διάνοηση και τη νεολαιιστική πρωτοπορία. Όταν ο σοσιαλιμπεριαλισμός δουλεύει κατά κόρον στην τακτική του την επαναστατική φρασολογία, και μάλιστα όταν πάνω σ' αυτή στρατολογεί το βασικό πρακτικό κόμμα του, το ψευτοΚΚΕ, είναι υποχρεωτικό για τους πραγματικούς κομμουνιστές να βάλουν στην ημερήσια διάταξη τη ζύμωση για την κοινωνική επανάσταση.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ Η ΕΠΙΛΑΝΑΣΤΑΞΗ

Όπως αυτός δεν είναι μόνο ένας τρόπος για να ξεχωρίσει ο σοσιαλφασισμός από την επανάσταση και να συγκροτηθεί η πρωτοπορία. Η κοινωνική επανάσταση γίνεται η ίδια μια αναγκαιότητα όταν ο φασισμός πλησιάζει στην εξουσία ή όταν παίρνει την εξουσία και επιβάλλει την πολιτική δικτατορία και τον πόλεμο. Η άνοδος του φασισμού στην εξουσία, όπως και ο παγκόσμιος πόλεμος που κάνει ο φασισμός, είναι εκφράσεις της

βαθιάς κρίσης του ιμπεριαλισμού και της αστικής τάξης, καθώς δείχνουν στο βάθος την αδυναμία του ιμπεριαλισμού να αντιμετωπίσει τις εσωτερικές του αντιθέσεις, αλλά και την αδυναμία του να κυριαρχήσει πάνω στους λαούς με καθαρά πολιτικά μέσα και όχι με την ωμή βία.

Είναι ένα συνηθισμένο δεξιό λάθος μέσα στο κομμουνιστικό κίνημα να βλέπει κανείς το φασισμό και το χιλιεπικου τύπου ιμπεριαλισμό σαν κάτι το εξωτερικά εχθρικό προς τα αντιθέτα του τμήματα της δημοκρατικότερης αστικής τάξης και του οικονομικά ισχυρού μη κερτικοπολιτικού μονοπόλιου, δηλαδή, στο τέλος, σαν κάτι ξένο προς τον ιμπεριαλισμό. Αυτό άλλοτεως είναι το λάθος των μικροστών οικονομιστών αντιιμπεριαλιστών, που περνάνε στη συμμαχία με το σοσιαλιμπεριαλισμό επειδή αυτός είναι εχθρός του καπιταλισμού δυτικού τύπου.

Το δεξιό λάθος για τους πεπεισμένους αντιρρώσικους υνιστάται στο να έχουν σαν πρόγραμμά τους την υπερασποή του δυτικού δημοκρατισμού και του δυτικού μονοπόλιου απέναντι στη ρωσική επίθεση, ή την επιστροφή στη δικιά τους κυριαρχία, στην περίπτωση που οι ρωσικές αφελαφιστικές εκποτίξουν τα εχθρικά τους τμήματα της αστικής τάξης.

Αυτό το λάθος είναι πολύ φυσικό ακόμα και για επαναστάτες, στην περίπτωση μιας πολύ μεγάλης οργανωτικής και πολιτικής αδυναμίας του παγκόσμιου επαναστατικού στρατοπέδου σε εποχές σαν τη σημερινή. Σε τέτοιες εποχές οι επαναστάτες δίχως στρατηγική σφρώνονται, όπως λέει ο Ένγκελς, πίσω από την αριστερά της αστικής τάξης. Αυτό είναι ακόμα περισσότερο εύκολο να συμβεί όταν η αστική τάξη από αδυναμία σφρώνεται συνολικά πίσω από το φασισμό, όπως συμβαίνει στη χώρα μας, ενώ υπάρχουν μερικά πολύ μειοψηφικά τμήματα της αριστεράς της αστικής τάξης, δηλαδή εκείνα που ονομάσαμε πριν δημοκρατική αστική διάνοηση.

Σε τέτοιες περιπτώσεις ενώ είναι σωστό να κάνει το επαναστατικό προλεταριάτο κάλεσμα στα μη φασιστικά τμήματα της αστικής τάξης να υπερασπιστούν τα ιδιαίτερα ταξικά συμφέροντά τους, είναι λάθος να αντιμετωπιστεί έστω και τακτικά το δικό της πρόγραμμα με το δικό τους.

Το ότι όμως η αστική τάξη σφρώνεται πίσω από το φασισμό ή το ότι δε βλέπει το φασισμό ή το ότι δεν αντιμετωπίζει με όση συνέπεια απαιτούν τα συμφέροντά της, αλ' αυτά δεν είναι μια τυχαία και παροδική αδυναμία, αλλά οφείλεται στο ότι ο φασισμός βγαίνει μέσα από τα σπλάχνα αυτής της τάξης και η τερατοδία του είναι ακραία, αλλά και συμπυκνωμένο προϊόν του εκμεταλλευτικού, καταπιεστικού και παρακμιακού χαρακτήρα της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού συνολικά. Έτσι, η πάλη ενάντια στο φασισμό πρέπει να είναι η πιο συγκεντρωμένη έκφραση της πάλης ενάντια στην αστική τάξη συνολικά, δηλαδή η πιο συγκεντρωμένη έκφραση της πάλης για τη δικτατορία του προλεταριάτου. Αυτή δεν είναι απλά μια αναγκαιότητα ιδεολογικού τύπου, δεν είναι μια υποχρέωση για τους πρωτοπόρους επαναστάτες ώστε ν' αναπτύξουν την επαναστατική συνείδηση των μαζών και της ιδίας της πρωτοπόρας. Είναι και μια πρακτική υποχρέωση για να νική-

θεί ο φασισμός.

Γιατί ο φασισμός δε νικάει τυχαία τα υπόλοιπα πιο δημοκρατικά κόμματα της αστικής τάξης. Τα νικάει γιατί το γενικό δημοκρατικό αστικό τους πρόγραμμα έχει καταρρεύσει και γιατί οι μέζες δεν μπορούν να ζουν όπως πριν, αλλά έχουν πέσει στην εξαθλίωση. Αν σήμερα στην Ελλάδα η οικονομική κρίση και η εξαθλίωση του λαού δυναμώνει αυτό δεν είναι μόνο αποτέλεσμα του σοσιαλφασιστικού οικονομικού οπισθοτάξ, αλλά αποτέλεσμα και της παγκόσμιας επίθεσης του δυτικού ιμπεριαλισμού στο βιοτικό επίπεδο των λαών.

Αν μελετήσει κανείς προσεκτικά το σποιαστί των ρωσοδούλων, θα διαπιστώσει ότι εκτελείται συνθήκες διαμέσου της αστικής τάξης, δηλαδή διαμέσου των ανταγωνισμών της (π.χ. Σπύτα), διαμέσου των καταστροφών της στο περιβάλλον (σποιαστίξ του κέντρου της Αθηνάς) και, κυρίως, διαμέσου της αδιάκοπης κρίσης της, την οποία αυτή μεταφέρει επίσης ακατάσπαστα πάνω στο λαό (μείωση κοινωνικών παροχών, απολύσεις κ.λπ.). Γι' αυτό, σε τελευταία ανάλυση, ο φασισμός, και ειδικά ο σοσιαλφασισμός, πατάει πάνω στην αυξανόμενη αντίθεση του λαού με την άφρονα τάξη για να την καναλιζάρει στο δικό του δρόμο για την εξουσία. Η δουλειά του επαναστατικού κόμματος δεν είναι να καθυστερεί αυτή την αντίθεση, αλλά να την καναλιζάρει το ίδιο ενάντια στα πιο αντιρρώσικά, τα πιο διαφθαρμένα και τα πιο καταπιεστικά κομμάτια της αστικής τάξης που αποτελούν ακριβώς το στρίγμα της σοσιαλφασιστικής και της σοσιαλιμπεριαλιστικής κυριαρχίας και να κάνει τον αντισοσιαλιμπεριαλιστικό διάλυμα της σοσιαλιστικής αντιιμπεριαλιστικής επανάστασης.

Αυτή είναι ταυτόχρονα η βασική μέθοδος με την οποία θα νικήθει ο φασισμός. Αν το προλεταριακό κόμμα, που είναι ο πρωταθλητής του δημοκρατισμού, δεν ακολουθήσει αυτή την τακτική, τότε θα μείνει ξεκομμένο από την τάξη του και θα περιωρνηθεί από τις άλλες τάξεις. Αλλάει από ότι φαίνεται, για να συμβεί το προλεταριακό κόμμα με τα ανθρωπιστικά τμήματα της αστικής τάξης και τα τμήματα του λαού που είναι επηρεασμένα από αυτή την τάξη, θα πρέπει να φτιάξει το δικό του ταξικό στρατό και να τον ισχυροποιήσει στη βάση του δικού του στρατηγικού προγράμματος και όχι στη βάση του αστικού προγράμματος που η ίδια η αστική τάξη δεν εφαρμόζει.

Αυτά όλα δε σημαίνουν ανατροπή της Α.Δη.Πα.Μ, αλλά ότι το δημοκρατικό μέτωπο θα συγκροτηθεί με μια ΟΑΚΚΕ που προβάλλει το δικό της ιδιαίτερο στρατηγικό πρόγραμμα και ζητάει την ενότητα με τις μη προλεταριακές τάξεις στη βάση ενός ελάχιστου δημοκρατικού προγράμματος, που είναι το αντι-σοσιαλφασιστικό πρόγραμμα του Α.Δη.Πα.Μ. Η ΟΑΚΚΕ δε θα εμποδίσει την ιδεολογικοπολιτική και οργανωτική αυτονομία και ανάπτυξη των συμμαχών της. Όπως αυτή η ίδια αντίληψη σημαίνει ότι η ίδια θα επιδιώκει τη δικιά της τέτοια ανάπτυξη στη βάση της δικιάς της στρατηγικής και των ιδιαίτερων συμφερόντων της τάξης που εκπροσωπεί, και όχι στη βάση μιας τέτοιας εκχώρησης, 'Αλλοιως, μόνο με μια ισχυρή ΟΑΚΚΕ θα προχωρήσει το αντιρρώσικο μέτωπο σ' αυτή τη χώρα.

Το πρόγραμμα του Α.Δη.Πα.Μ. δεν αντιστοιχεί ούτε σ' ένα κοινωνικά ούτε σ' ένα πολιτικά αναγκαίο στά-

διο πριν από τη σοσιαλιστική αντιμπερλιαστική επανάσταση, αλλά την υπηρετεί με το να εξασφαλίσει ένα βασικό ευνοϊκό όρο για την ανάπτυξη των νέων εργατικών κομμάτων στην περίοδο των βαθιών αναζητήσεων μετά την ήττα της ρώσικης και της κινεζικής επανάστασης. Περισσότερο χρόνο σε συνθήκες σχετικού πολιτικού δημοκρατισμού και ειρήνης, για τη ζύμωση των ιδεών στην πρωτοπορία και την προπαγάνδα τους μέσα στο λαό πριν από τις νέες μεγάλες επαναστατικές εξορμήσεις του 21ου αιώνα.

ΟΛΟΠΛΕΥΡΗ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Το καθήκον της ανάπτυξης της στρατηγικής φυσιογνωμίας της ΟΑΚΚΕ είναι εκείνο που θ' ανοίξει το δρόμο στη στρατολόγηση στην ΟΑΚΚΕ των νέων επαναστατικών στοιχείων του προλεταριάτου της νεολαίας και όλου του λαού. Η πείρα μας διδάσκει ότι ο δημοκρατικός αντιπροσώπος και ο αντιπροσώπος δε φτάνει για να στρατολογηθεί κάποιος στην ΟΑΚΚΕ. Είναι μέγιστα πολύ πιθανό αν η Ρωσία φανεί καθαρότερα στην Ελλάδα, το δημοκρατικό ρεύμα που θα προκύψει να το απορροφήσει το αντιπολιτικό δημοκρατικό ρεύμα της αστικής τάξης, που αναπόφευκτα κάποια στιγμή θα προκύψει και οργανωτικά.

Η αντιρροϊκή συνέπεια της ΟΑΚΚΕ και ο ηγεμονικός της ρόλος στα ζητήματα του δημοκρατισμού δεν επαρκούν για να γίνει αυτή ο οργανωτικός και πολιτικός υποδοχέας του συνεπούς δημοκρατισμού, και μάλιστα ούτε καν ο υποδοχέας του επαναστατικού δημοκρατισμού του προλεταριάτου και της νεολαίας.

Για να γίνει αυτό πρέπει η πολιτική δουλειά της ΟΑΚΚΕ να αποκτήσει μεγαλύτερο βάθος και μεγαλύτερη ευρύτητα. Εκτός λοιπόν από τη μεθοδική καθημερινή δουλειά της επίσημης αποκάλυψης της ρώσικης επίθεσης και της αντίστασης σ' αυτήν την επίθεση, θα πρέπει να βαθύνει η επαναστατική ζύμωση της ΟΑΚΚΕ πάνω στα ζητήματα της προλεταριακής επανάστασης. Απέναντι στην κοινωνική δημοκρατία του σοσιαλισμού θα πρέπει να αντιπαρατεθεί η θεωρία και η πολιτική του μαοϊσμού σε κάθε μικρό καμαγάλο ζήτημα, τοπικό ή παγκόσμιο - απέναντι στη στρατηγική του σοσιαλισμού θα πρέπει να αντιπαρατεθεί η στρατηγική του επαναστατικού προλεταριάτου και όχι απλά και μόνο η γενική τακτική του Α.Δη.Πα.Μ.

Αυτά σημαίνουν μια μεγάλη θεωρητική προσπάθεια. Σημαίνουν υποστήριξη του πρώτου κίματος προλεταριακής εξουσίας στην ΕΣΣΔ και Κίνα και προπαγάνδη και εμπέδωση της μαοϊκής θεωρίας για την παλινόρθωση μελέτη της εξέλιξης της οικονομίας του ιμπεριαλισμού και του σοσιαλϊμπεριαλισμού στις τωρινές συνθήκες και βάθμα στη στρατηγική και τακτική της παγκόσμιας επανάστασης, ανάπτυξη της κριτικής της αστικής φιλοσοφικής σκέψης, που διαρκώς οργάνωνται πίσω από τις επιστημονικές ανακαλύψεις, αλλά και τις εξελίξεις στο μέτωπο της παγκόσμιας ταξικής πάλης.

Αυτή η δουλειά θα πρέπει να πηγαίνει ταυτόχρονα με την εμπέδωση στην ανάλυση της ελληνικής κοινωνίας και της σύγχρονης πολιτικής ιστορίας της και με το δυνάμωμα της κριτικής στην ελληνική αστική σκέψη και, κυρίως, στο μεγαλοιδεατισμό.

Ασφαλώς όλη αυτή η θεωρητική κριτική θα πρέπει πάντα να φτάνει ως το βάθος της, που είναι το χτύπημα του σοσιαλισμού σαν έχαψη, λεπτότερη και αντιδραστικότερη έκφραση της σύγχρονης αστικής τάξης, και να υπηρετεί πάντα τις πολιτικές ανάγκες, για να μην πέσει στη στεριότητα του ακαδημαϊσμού και σχολαστικισμού.

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια θα πρέπει να διεκζητεί η πολιτικοϊδεολογική πάλη σφ' όλης της ύλης ενάντια στις δύο βασικές αλληλοσμπληρούμενες μορφές του σοσιαλισμού, που αντιπροσωπεύονται από το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ αντίστοιχα. Αυτή η πάλη είναι η πιο ζωτική για το κέρδισμα της πρωτοπορίας, την οποία λυμάνονται τα μικροστατικά ρεύματα που υπηρετούν το ψευτοΚΚΕ και το ΣΥΝ αντίστοιχα.

Στη γραμμή του ψευτοΚΚΕ, δηλαδή του φασιστικού ιμπεριαλιστικού "αντικαπιταλισμού" και "αντιιμπεριαλισμού", δουλεύουν τα "μ-λ" και το πιο μαύρο κομμάτι του τροτσκισμού (Ε.Ε.Κ.), ενώ στη γραμμή του ήθην δημοκρατικού αντικαπιταλισμού δουλεύουν οι ομάδες της Α.Α.Κ. και η Ο.Ε. Αυτές οι ομάδες θέλουν ένα ανελέητο ιδεολογικό χτύπημα. Πιο επικίνδυνες για μας είναι αυτές επειδή δουλεύουν στα κλειρά μας, ενώ το πιο ρωσιστικό ρεύμα είναι οι νεοτροτσκιστές του Μ-λ ΚΚΕ.

Όμως το ιδεολογικό μέτωπο της ΟΑΚΚΕ θα πρέπει σαν όλο και μπρος να περιλαβεί την κριτική και της φιλελευθέρης αστικής τάξης στο πολιτικό, οικονομικό και φιλοσοφικό πεδίο, ακριβώς επειδή το αντισοσιαλιστικό μέτωπο μας υποχρεώνει σε πολιτική συμμαχία με αυτό το τμήμα της αστικής τάξης.

Οι φιλελεύθεροι αποτελούν, για το χτύπημα της προλεταριακής συγκρότησης, ένα στρατηγικό σύμμαχο του σοσιαλισμού. Αν, για παράδειγμα, οι σοσιαλισμολογικές ομάδες έναν τετατόδη Στάλιν για ν' ασκηθούν τη δυνατοότητά τους οι φιλελεύθεροι υιώνουν τον ίδιο Στάλιν για να φέρουν τη ρήξη ανάμεσα στη δημοκρατική πρωτοπορία και τους αληθινούς κομμουνιστές.

ΜΕΘΟΔΟΣ ΠΛΑΙΗΣ

Ο κύριος μοχλός πολιτικής και οργανωτικής δουλειάς σ' αυτή την περίοδο πρέπει να είναι η εφημερίδα μας, η *Νέα Ανατολή*.

Η *Νέα Ανατολή* πρέπει να διαδοθεί πλατιά με κάθε τρόπο, με έμφαση στη στοιχειωμένη διάδοσή της. Αυτή η δουλειά πρέπει να γίνει από τα κεντρικά πολιτικά και οργανωτικά καθήκοντα της οργάνωσης. Όμως η διάδοση της εφημερίδας είναι η άλλη όψη της συγγραφής της. Η πλατιά διάδοση προϋποθέτει το ποιοτικό και ποσοτικό ανέβασμα της ύλης της, αλλά και του μηχανισμού έκδοσής της. Αυτό σημαίνει ότι περισσότεροι σύντροφοι πρέπει να μελετάνε και να γράφουν περισσότερα, αλλά και να βοηθάνε το μηχανισμό έκδοσής της.

Το γράψιμο της εφημερίδας πρέπει, όπως και η διάδοσή της, να γίνει μαζική υπόθεση. Αυτό δε σημαίνει ότι κάθε μέλος και φίλος της οργάνωσης μπορεί να γράφει οποιοδήποτε άρθρο, αλλά ότι σε κάθε επίπεδο συγγραφής της εφημερίδας (θεωρητικά άρθρα, άρθρα τρέχουσας πολιτικής ανάλυσης, έρευνες, μικρά σχόλια και παράθεση γεγονότων γενικών), αλλά και από τα μέτωπα της πολιτικής δουλειάς, πρέπει να μπου προγραμματι-

σμένα και υπό έλεγχο όσο το δυνατό περισσότεροι σύντροφοι και αναγνώστες της "Ν.Α." και να συγκεντρώσουν εκεί μελόριες προσπάθειες, ιδιαίτερα στον τομέα της θεωρητικής μελέτης και της εξειδικευμένης συγκέντρωσης στοιχείων.

Η δουλειά συγγραφής και διάδοσης της εφημερίδας δε θα πρέπει να στενέψει τα περιθώρια της γενικής πολιτικής προπαγάνδας μέσα από τις άλλες μορφές έκφρασης, όπως είναι η φωνή, η προκήρυξη, η τηλεοπτική ομιλία, αλλά ούτε και να περιορίσει την κομματική δουλειά σε όσους συνδικαλιστικούς τομείς δουλεύουν σήμερα οι σύντροφοι. Ιδιαίτερα θα πρέπει να βοηθηθεί και ν' αναπτυχθεί η κομματική δουλειά στη Ζώνη, που αποτελεί το πιο μεγάλο παράθυρο της ΟΑΚΚΕ προς την εργατική τάξη της μεγάλης βιομηχανίας, και να συγκεντρωθούν δυνάμεις για την προπαγάνδα των θέσεων της ΟΑΚΚΕ στη νεολαία, ιδιαίτερα τη φοιτητική και τη μαθητική.

Σε κάθε περίπτωση, είτε πρόκειται για διάδοση της εφημερίδας, είτε για μαζική ή ατομική προπαγανδιστική δουλειά, είτε για δουλειά στα συνδικάτα και στη νεολαία, ο κεντρικός στόχος μας θα πρέπει να είναι το οργάνωμα νέων μελών. Οι πολιτικοί συμμαχοί δεν πρόκειται ν' αλλάξουν μόνο τους από την ανίχνευση του πολιτικού και θεωρητικού μας εξοπλισμού. Οι ιδέες πρέπει να μετασχηματιστούν σε υλική δύναμη. Και, πριν αδράξουν τις ιδέες, πρέπει ν' αδράξουν την επαναστατική πρωτοπορία.

Γι' αυτό πρέπει να προεξομεί και ν' αναπτύξουμε κάθε άνθρωπο, κάθε επιρροή, κάθε φίλο της ΟΑΚΚΕ, και να τον αξιοποιήσουμε όσο το δυνατό σε κάποιο κομ-

ματικό μέτωπο πάλης.

Η βασική δυσκολία για την εκπλήρωση όλων των παραπάνω στόχων είναι, σε ό,τι αφορά το υποκειμενικό επίπεδο και όχι την αντικειμενική κατάσταση του κινήματος, ο μη επαγγελματικός χαρακτήρας της Κεντρικής Επιτροπής. Αυτός είναι πολύ πιο βασικός ανασταλτικός παράγοντας απ' ό,τι ο συνολικά μικρός αριθμός των μελών της οργάνωσης.

Θα πρέπει λοιπόν να καταβληθεί μια υπεράβυστη προσπάθεια, ώστε αυτή η μη επαγγελματική καθόδηση να φέρει την οργανωτική ανάπτυξη της ΟΑΚΚΕ σ' ένα τέτοιο μίνιμουμ επαρκές επίπεδο, ώστε να σταθεί δυνατή μια πρώτη βαθμίδα επαγγελματισμού μέσα στην Κ.Ε. Η οικονομική προσπάθεια της οργάνωσης πρέπει να επικεντρωθεί κύρια σε αυτό το στόχο. Χρειάζομαστε σήμερα ΠΑΝΩ ΑΠ' ΟΛΑ ένα ακόμα επαγγελματικό στέλεχος. Μια τέτοια οργανωτική απειλευθέρωση θα αποσπάσει απ' όλα τα στελέχη, από κάθε σύντροφο και φίλο όλο του τον "επαγγελματισμό" και θα οργανώσει το μη βιοκρατικό του χρόνο σ' ένα ανώτερο επίπεδο.

Είναι σίγουρο ότι στις κρίσιμες ώρες που πλησιάζουν η ΟΑΚΚΕ θα δοκιμάσει την αίσθηση της πολιτικής και ιδεολογικής της επάρκειας. Ήδη αρχίζει να γίνεται λόγος γι' αυτήν μέσα στους δημοκρατικούς κύκλους. Κάποια στιγμή αυτό θα μεταφραστεί σε οργανωτικό δυνάμωμα.

Πρέπει λοιπόν να συνεχίσουμε αταλάντευτα στη γραμμή της πιο πλατιάς αντι-σοσιαλιστικής ενότητας στα πλαίσια του Α.Δη.Πα.Μ. και να δυναμώσουμε πολιτικά, ιδεολογικά και οργανωτικά την ΟΑΚΚΕ.